

I follow the sun as I follow my distraction

27 May – 10 July 2022

calli
rrhoë

Kallirrois 122

Athina 117 41

Thu–Sat 4–8 pm

and upon request

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

Vasilis Papageorgiou

Curated by
Olympia Tzortzi

In sculpture there is a kind of plausibility and honesty of the materials. The material has its own properties that can only be used but not changed; the substance can be used in different ways to demonstrate various attributes. The honesty and ethics of the materials remain unscathed. In the art of sculpture, the physical dimension of the space in which the work of art is perceived plays a central role.

Having the notion of sculpture as a starting point for his solo show "I follow the sun as I follow my distraction" at Callirrhoë, Vasilis Papageorgiou is using materials through which gestures can be expressed. Bended copper plated plastic, marble spheres cut-in-half, curved steel, (de)formed plasterboards and clay shape his narration and convey to the observer the illusion of entering the domestic environment of the artist. An unconscious fantastical world is opening up as the spectator is building an imaginary space that includes all the objects to be gazed in an apparent sequence. Papageorgiou offers a twist of perspective on how we can observe familiar objects differently.

At this point, the question of the different connotations of the definition of sculpture comes to the fore, starting with the smallest object that can be found in the exhibition space and moving towards the sculpture in the middle of the room that could easily be spotted at a public space. But what is it that can actually be seen and interpreted? What's the title hinting at?

The mirrored domestic environment does not have to be necessarily the house or the studio of the artist, it could be any personal space of anyone. In previous years the artistic practice of Papageorgiou had a focus on social environments, on places where everyone could be found and on objects that anyone could use. And yet in this show the focus shifts towards the personal. Components of a house as curtains and windows, constructional parts of a building as plasterboards and the human aspect, the act of gazing, constitute the narration of the exhibition.

The new series of the hanging ceramic works on the wall is based on how Papageorgiou is looking through the window, on how he can visualize this brief moment between distraction and leisure time, where there

is no obligation to think or to act. The sculptural bench is working in a similar vein. It is an object that can be used from used from everyone and aims to set the viewer on a specific state of mind; to take a deep breath and just look out of the windows – the real and the artificial ones –. As the series title of the ceramic artworks indicates the time of the sunset of the day that the artwork was finished, the steel sculpture on the wall mimetically forms the exhibitions title. An oxymoron is being born. Though the whole show is based on a fictional time frame, the attempt is to forget about time and find these few seconds of idleness.

/

Στη γλυπτική υπάρχει ένα είδος αξιοπιστίας και ειλικρίνειας των υλικών. Το υλικό έχει τις δικές του ιδιότητες, που μπορούν μόνο να χρησιμοποιηθούν αλλά όχι να αλλάξουν: η ύλη μπορεί να χρησιμοποιηθεί με ποικίλους τρόπους για να αναδείξει διάφορα χαρακτηριστικά. Η ειλικρίνεια και η ηθική των υλικών παραμένουν ανέγγιχτα. Στην τέχνη της γλυπτικής, κεντρικό ρόλο διαδραματίζει η φυσική διάσταση του χώρου στον οποίο γίνεται αντιληπτό το έργο τέχνης.

Έχοντας την έννοια της γλυπτικής ως αφητηρία για την ατομική του έκθεση «I Follow the Sun as I Follow my Distraction» στην Callirrhoë, ο Βασίλης Παπαγεωργίου χρησιμοποιεί υλικά με τα οποία μπορούν να εκφραστούν χειρονομίες. Ο λυγισμένος χαλκός, οι μαρμάρινες σφαίρες κομμένες στη μέση, το κυρτό ασφάλι, οι (απο)σηματισμένες γυψοσανίδες και ο πηλός σχηματίζουν την αφήγησή του και μεταφέρουν στον παρατηρητή την ψευδαισθηση της εισόδου στο οικιακό περιβάλλον του καλλιτέχνη. Ένας υποσυνείδητος, φανταστικός κόσμος ανοίγεται, καθώς ο θεατής χτίζει έναν φαντασικό χώρο που περιλαμβάνει όλα τα αντικείμενα που πρέπει να κοιτάξει κανείς σε μια φαινομενική σειρά. Ο Παπαγεωργίου προσφέρει μια ανατροπή της οπτικής για το πώς μπορούμε να παρατηρήσουμε διαφορετικά οικεία αντικείμενα.

Έρχεται στο προσκήνιο το ζήτημα των διαφορετικών ορισμών της γλυπτικής, ξεκινώντας από το μικρότερο αντικείμενο που μπορεί να βρεθεί στον εκθεσιακό χώρο μέχρι το γλυπτό στη μέση της αίθουσας που θα μπορούσε εύκολα να θεαθεί σε έναν δημόσιο χώρο. Αλλά τι είναι αυτό που στην πραγματικότητα θα μπορούσαμε να δούμε και να ερμηνεύσουμε; Τι υπαινίσσεται ο τίτλος;

Το καθρεπτιζόμενο οικιακό περιβάλλον δεν χρειάζεται να είναι απαραίτητα το σπίτι ή ο χώρος εργασίας του καλλιτέχνη, θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε προσωπικός χώρος οποιουδήποτε. Τα προηγούμενα χρόνια η καλλιτεχνική πρακτική του Παπαγεωργίου είχε ως επίκεντρο τα κοινωνικά περιβάλλοντα, τα μέρη που μπορούσαν να βρεθούν όλοι και τα αντικείμενα που μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο καθένας. Και όμως σε αυτή την έκθεση το θεματικό επίκεντρο μετατοπίζεται προς το προσωπικό. Συστατικά ενός σπιτιού όπως κουρτίνες και παράθυρα, δομικά μέρη ενός κτιρίου όπως γυψοσανίδες και η ανθρώπινη ύπαρξη, η πρακτική της παρατήρησης, αποτελούν την αφήγηση της έκθεσης.

Η νέα σειρά των κεραμικών έργων στον τοίχο βασίζεται στο πώς κοιτάζει ο καλλιτέχνης έξω από το παράθυρο, στο πώς μπορεί να οραματιστεί αυτή τη σύντομη στιγμή ανάμεσα στην απόσπαση της προσοχής και τον ελεύθερο χρόνο, όπου δεν υπάρχει υποχρέωση σκέψης ή δράσης. Το μεγάλο γλυπτό με τη μορφή ενός παγκακιού λειτουργεί με παρόμοιο τρόπο. Είναι ένα αντικείμενο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί από όλους και στοχεύει να θέσει τον θεατή σε μια συγκεκριμένη ψυχική κατάσταση: να πάρει μια βαθιά ανάσα και απλά να κοιτάξει έξω από τα παράθυρα –τα αληθινά και τα τεχνητά–. Καθώς ο τίτλος της σειράς των κεραμικών έργων υποδεικνύει την ώρα του ηλιοβασιλέματος της ημέρας που τελείωσε το έργο τέχνης, το ασφάλινο γλυπτό στον τοίχο σχηματίζει μιμητικά τον τίτλο της έκθεσης. Ένα οξύμωρο σχήμα γεννιέται. Αν και όλη η έκθεση βασίζεται σε ένα φανταστικό χρονικό πλαίσιο, ο βασικός της στόχος είναι να ξεχάσουμε το χρόνο και να βρούμε αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα αδράνειας.